

VAN JOB EN DE EEKHOORNS.

Job wou graag een eekhoortje hebben. Hij had gewandeld met zijn vader langs een grooten tuin en daar had hij het gezien. Een eekhoortje

in een hok en een groote boomtak in dat hok. Daar sprong het eekhoortje maar op en af, op en af, om nooit stil te zitten.

Toen ze thuis waren en zaten te eten, kwam Job voor den dag met zijn plan. Hij wou een hokje timmeren. Of Vader geen kist voor hem had?

„Ik vind het niets aardig”, zei Moeder, „wat dacht je, dat een eek-

hoortje het prettig vindt in een hokje? Zoo'n eekhoortje heeft het heele groote bosch voor huis om er door te springen en te draven.”

„Ja, maar Moeder”, zei Job, „ik zet ook een grooten boomtak in het hok.”

„Dacht je, dat hij het dan prettig vond? Hij heeft nu alle boomen van het bosch om in te klimmen.”

„Ja, maar Moeder”, zei Job weer, „ik geef hem ook eikels en beukenootjes en dennenappels. En dan wordt hij tam.”

„Jobje, Jobje”, schudde Moeder met haar hoofd, „dat eekhoortje kan alle nootjes van het bosch opeten.”

Toen wist Job niets meer te bedenken.

„Ik zou het maar niet doen”, zei Moeder, „het is niets prettig voor het eekhoortje.”

„Maar *ik* vind het zoo prettig”, zei Job met een pruilend gezichtje.

„Laat hem maar”, zei Vader met een knipoogje tegen Moeder. „*Ik*

zal hem een kist geven, maar *hij* moet *zelf* het eekhoortje vangen."

Dat zou wel gaan, dacht Job en hij begon vol ijver aan het hok.

„Ach, ach, Job”, riep Moeder en ze kwam met een warm gezicht aanloopen. „Ga eens gauw naar het bosch om wat hout te sprokkelen. Ik ben aan 't pannekoeken bakken, en het vuur brandt zoo slecht.”

Job had niet veel zin. „Hè Moeder, niks prettig.”

„Zoo, vind je het dan ook niet prettig om straks een lekkere bruine pannekoek met stroop te krijgen?”

„Nou, en of” — Jobje smakte met zijn lippen. Daar ging hij dan.

„Dadelijk terugkomen, hoor”, riep Moeder nog, ik wacht er op.”

Jobje zocht naar mooie, droge takjes! Voor de pannekoeken! En... stak onderdehand dennennappels tusschen zijn blouse voor het eekhoortje.

Wat rende daar over het boschpad en verdween tusschen de eikestruiken en dennestammen?

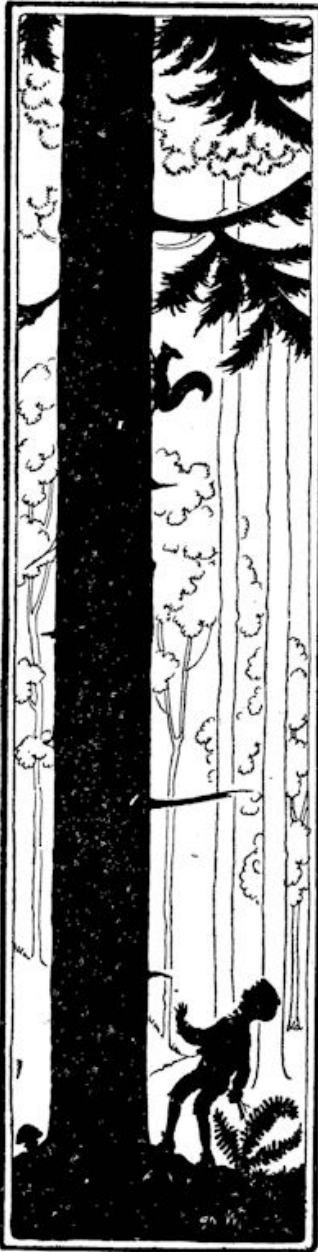
Kijk, kijk, daar liep het weer over de dorre blâren.

„O, oooo!” riep Jobje en hij er achteraan. „Nu vang ik het”, dacht hij. „Maar hoe?”

Hij zag het niet eens meer. Ja toch, daar ging het! Het liep maar zoo tegen een kaarsrechten dennestam op naar boven, tot in de kruin. Hoe kreeg hij het er uit? Hij zou eens flink schudden. Wip, wip, wip, ging het eekhoortje en sprong over naar een anderen boom.

Job begreep, dat hij het zoo niet kon vangen. Toen ging hij op zijn rug liggen onder de boomen in de dennenaalden en het mos. Zoo lag hij gemakkelijk en kon zien, wanneer het eekhoortje naar beneden kwam. Hij zou doodstil zijn en wachten.

De lucht was blauw, maar telkens kwam er een witte wolk doorheen zeilen, die dreef dan hoog boven de dennekruinen. Zacht wiegden de dennen heen en weer. Het eekhoortje schom-

melde heerlijk mee en de lange, pluimerige staart hing over een tak. Het zat op zijn achterpootjes en hield in de fijne voorpootjes een denappel, waar het handig aan peuzelde.

Job bleef aldoor naar het eekhoorntje kijken. Af en toe vielen zijn oogen wel even dicht, want de lucht was zoo scherp. Maar als hij opkeek zat het altijd nog op denzelfden tak.

Nu meende Job te zien dat het diertje ondeugend tegen hem knipoogde en hem wenkte om boven te komen. Job dacht, ik zal 't maar probeeren en hij sloeg zijn armen om den stam. Daar begon hij te klimmen en in een oogenblik was hij boven.

„Kom hier maar naast mij zitten”, zei de eekhoorn, „er is nog plaats naast mij op den tak. Je kunt mee feestvieren, omdat je zoo knap kunt klimmen. Ik ben jarig, weet je.”

Voorzichtig kroop Jobje op den tak. Daar kwamen uit alle dennetoppen eekhoorns gesprongen, wel twintig, wel dertig en kwamen in den denneboom bij Jobje. Jok keek angstig, hoe konden ze er allemaal in?

„O, dat gaat best, Job”, zei de jarige eekhoorn.

„Kom, schik wat om”, zeiden er een paar tegen Job, „we komen bij je zitten.”

Job durfde bijna niet, maar heel, heel voorzichtig verschoof hij even. Daar gichelden ze allemaal en fluisterden tegen mekaar. Ze zagen best hoe bang hij was.

Een, die geen plaats meer kon vinden, sprong op zijn schouder en een ander op zijn hoofd. En twee gingen op zijn knieën zitten en maakten gekke grimassen. Ze zetten hun stevige nageltjes in zijn schouder en in zijn knieën. En die op zijn hoofd zat, wuifde met zijn staartje over zijn gezicht. Dat kriebelde onuitstaanbaar, maar hij durfde niet over

zijn gezicht te strijken. Telkens lieten ze hun felle, scherpe tandjes zien en dan lachten ze maar weer.

„Nu gaan we smullen”, riep de jarige, „in dien eikeboom daarginds is mijn voorraadschuur, ieder op z'n beurt springt er heen en haalt maar zooveel hij lust.”

Daar gingen ze beurt om beurt en kwamen terug met de pootjes vol eikels en smulden.

Job zat vol angst toe te kijken. Zou hij dat ook moeten doen, zou hij...?

„Nou jij, Jobje, nou jij, Jobje”, riepen ze.

„Ja”, zei de jarige, „nou Job. Ik zal vooruit gaan — jij springt maar achter mij aan.”

En alle eekhoorns kwamen er achteraan en zongen:

„Toe maar Job, dappre Job, spring vlug in een andren top.”

„Ik kan niet”, kermde Job, „ik durf niet, laat me met rust.”

Maar ze bliezen hem nijdig in zijn ooren en kriebelden hem met hun pluimstaarten en beten hem met hun scherpe tandjes in zijn beenen, in zijn armen — au, au — overal.

Job deed een wanhopigen sprong en zat doodsbenauwd midden in een anderen top. De takken kraakten, de denappels vielen naar beneden. Het regende dennenaalden. Job wist geen raad.

„Vooruit maar weer”, zei de jarige, „het gaat goed”, en al de kleine kwelgeesten zongen weer:

„Toe maar Job, toe maar Job, spring vlug in een andren top.”

Zoo sprong hij wel vijf maal. Uit puren angst, omdat ze hem zoo beten, deed hij het. En toen kwam hij bij den eikeboom. Maar dat was een sprong! „O”, riep hij wanhopig, „dat doe ik niet, dat doe ik...”

Au, au, daar beet hem een eekhoorn in zijn oor. En hij sprong... maar hij raakte den boom niet. Hij gilte... al vallende zag hij de lachende eekhoornkopjes over de takken gluren...

En toen... voelde hij een stevige hand, die hem pakte en schudde. En een brommige stem riep: „Job, luie Job, sta op, sta toch op!”

Nog bevend en rillend deed Job zijn oogen open en... zag Vader, die lang niet vriendelijk keek.

„Wat is me dat”, zei Vader, „dat zal nu hout halen voor Moeder en gauw terugkomen en dat blijft maar weg. Ik denk dat Moeder bij den vijver zit te huilen van angst. Ze denkt vast, dat je er in gevallen bent, en ik zoek en zoek. En daar ligt me nu zoo'n luie jongen te slapen. De pannekoeken zijn mislukt en je moet het maar met een stuk brood doen. Kom, ga maar gauw mee.”

Job keek nog even naar boven, hij wist nog niet goed wat hem was overkomen. „Gelukkig, ze zijn allemaal weg”, zuchtte hij.

„Wat brom je nog?” zei Vader.

Job zei eerst niet veel, hij was nog zoo suf. Maar toen ze allemaal thuis waren en hij goed wakker was, vertelde hij alles.

„Zoo”, zei Moeder, „ga je nu nog eens eekhoorns vangen?”

„Nee”, zei Job, „het is uit met de eekhoorns, ik heb er genoeg van.”

A. N.—S.

